

Generalrapporter vil blive udarbejdet af *E. Altavilla*, *Marc Ancel*, *J. Beleza dos Santos* og *J. van Bemmelen*. Både generalrapporter og individuelle rapporter vil blive trykt i „*Revue Internationale de Droit Pénal*“.

Nærmere oplysninger om kongressen kan fås ved henvendelse til Directeur Général des Services Pénitentiaires *J. Guardado-Lopez*, Lisbon, hos hvem også tilmelding til kongressen kan ske inden 1. juni 1961. Der er fastsat en kongresafgift på 15 dollars (for medlemmer af Association'en kun 12 dollars).

K. W.

KONGRES FOR SOCIALT FORSVAR I BEOGRAD 1961.

Det internationale Selskab for Socialt Forsvar, „*Société Internationale de Défense Sociale*“, har udsendt en foreløbig meddelelse om at selskabets 6. kongres afholdes i Jugoslavien i dagene fra 22. til 26. maj 1961. De første fire dage afholdes møderne i Beograd; afslutningen finder sted i Opatija.

Emnet for kongressen er på engelsk formuleret således: „*The extent of justification of the differences in the legal status and treatment of delinquent minors, juvenile adults and adult persons*“. Det kan vel gengives således: I hvilket omfang er det berettiget at opstille forskelle mellem børn, unge og voksne lovovertrædere med hensyn til retlig status og behandlingsformer? I indbydelsen er det fremhævet at begreber som „modning“ og „modenhed“ vil spille en væsentlig rolle ved emnets behandling og at både psykologiske og sociale aspekter af emnet skal belyses. På dette grundlag skal der tages stilling til retlige spørgsmål om aldersgrænser, sanktions- og procesregler m. v. Der vil blive forelagt deltagerne fire generalrapporter om biologiske, sociologiske, juridiske og behandlingsmæssige synspunkter. Nationale og individuelle rapporter kan sendes (på fransk eller engelsk og i seks eksemplarer) til Præsident de Chambre à la Cour d'Appel de Paris *Jean Chazal*, senest den 15. januar 1961. Der foreligger endnu ikke oplysning om fristen for tilmelding til kongressen.

K. W.

Litteratur

Ivar Agge: Kriminografiska uppgifter rörande unge lagöverträdare. Kriminalvetenskapliga Institutet vid Stockholms Högskola. Afdelningen för allmän kriminalvetenskap och kriminalpolitik. XVII sider + tabeller 34 s. stencil. Stockholm 1959.

I det lille upretentiøse arbejde meddeler professor *Agge* nogle kriminografiske oplysninger vedrørende unge lovovertrædere, der ved Stockholms rådhusrätt er idømt ubetinget frihedsstraf i tiden 1/1 1955 til 30/6 1957, ialt 256 personer.

Materialet behandles i tre hovedgrupper: I: 126 unge lovovertrædere 18—20 år anset med »fængelse eller straffarbejde«. II: 12 i alderen

15—17 år anset med »fængelse eller straffarbejde« og III: 118 unge lovovertrædere idømt ungdomsfængsel.

Til sammenligning anføres, at 44 i alderen 15—17 år og 462 i alderen 18—20 år i samme periode fik betinget dom, og henholdsvis 117 og 23 blev overladt til »skyddsuppfostran«.

Undersøgelsen er et oplysende indlæg i diskussionen om den svenske straffelovgivning, jfr. betænkningen om forslag til skyddslag (SOU 1956:55), med særligt henblik på anvendelsesområdet for de korte ubetingede frihedsstraffe (gruppe I).

Kvinderne i materialet er ganske få, men medregnes i statistikken, da deres kriminalitet ikke frembyder særtræk i forhold til mændenes. Udlændinge udgør 14 %, heraf flertallet finner, hvis kriminalitet er mere voldspræget end de indfødtes. Iøvrigt viser undersøgelsen visse bemærkelsesværdige forskelle og ligheder mellem de tre grupper (navnlig I og III) med hensyn til kriminalitetsart og fortid, men en detaljeret redegørelse herfor har næppe større værdi uden for svensk jurisdiktion.

Derimod har de foreløbige konklusioner, som professor Agge mener at kunne drage af sit arbejde mere almen nordisk interesse.

Først og fremmest synes der at foreligge en ny bekræftelse på den almindeligt accepterede tese, at tidlig kriminalitet indicerer en højere recidivtendens og recidivhastighed samt en tidligere indtræden i kronikergruppen, end tilfældet er ved senere kriminalitetsdebut.

Som kriminalpolitisk arbejdshypotese mener Agge dernæst, at undersøgelsen peger i retning af et behov for korte almindelige frihedsstraffe til de unge lovovertrædere, der ikke trænger til ungdomsfængselsbehandling, og som af special- og generalpræventive grunde ikke kan nøjes med bøde eller betinget dom eller begge dele.

Tabelafsnittet er fyldigt og detaljeret. Læsere, som ikke kan den svenske straffelov udenad, vil dog savne oplysninger om indholdet af de i tabellerne citerede straffelovskapitler og paragraffer.

Agge definerer sin kriminografiske klientelundersøgelse som en undersøgelse »beträffande en viss grupp av brottslingar (bestämd efter ålder, kriminalitetstyp eller andre väsentliga egenskaper) i syfte att belysa vederbörandes *kriminelle karriär*«. Som forbilleder synes arbejder af de danske kriminologer *Christiansen* og *Kaarsen* at have tjent.

Nærværende anmelder er tilhænger af undersøgelser som denne, men modstander af ordet »kriminografisk«, der i sig selv er lidet oplysende, og som i praksis fortrinsvis synes at blive anvendt af forskere, som ønsker at udvise beskedenhed med hensyn til deres arbejdes betydning i videnskabelig henseende. Det kan blive farligt for kriminologien som videnskab, hvis beskrivelser på empirisk grundlag af kriminalitetsfænomener så at sige henvises til en andenrangs plads inden for kriminalvidenskaberne, og det forekommer helt urimeligt i de tilfælde, hvor beskrivelserne munder ud i konklusioner, selv af foreløbig karakter, i formulering af nye prøvbare hypoteser eller i bekræftelse eller afkræftelse af tidligere fremsatte hypoteser.

Professor Agges foreliggende arbejde, der er beskedent af omfang og tildels noget skitseagtigt, er en berettiget reaktion mod den opfattelse, at »En slutlig ståndpunkt till — — kontroversielle lagstiftnings-
 ärande« skulle kunne tages udelukkende på grundlag af »programmat-
 iske deklarationer« om den ene sanktionsforms overlegenhed over
 den anden. Målet må være en tilstand, hvorunder kriminalpolitiske
 afgørelser træffes på baggrund af den kriminologiske forsknings resul-
 tater.

Preben Wolf.

Gabriel Langfeldt: Rettspsykiatri for jurister og leger. Annen udgave.
 Aschehoug. Oslo 1959. 258 s.

Professor *Gabriel Langfeldt's* bekendte lærebog så første gang lyset
 1947. — Anden reviderede udgave udkom 1959. Forskellen mellem
 de to udgaver er i det væsentlige betinget af de i de forløbne år skete
 ændringer i norsk lovgivning og administration. Kun et mindre kapi-
 tel om anvendelse af psykologiske tests, narkeanalyse og hypnose har
 anden baggrund.

Det kan vel umiddelbart virke lidt forbløffende, at de betydelige
 fremskridt psykiatrien i disse år har undergået ikke afspejler sig i
 fremstillingen. — Forfatteren definerer imidlertid retspsykiatrien som
 læren om de psykiske abnormtilstande, som ifølge landets straffelov,
 respektive civilretten, har krav på en særegen strafferetlig eller civil-
 retlig behandling. Manglen er derfor kun tilsyneladende. Afgrænset på
 denne måde bliver retspsykiatrien en særpræget national foretelse,
 et skarpsindigt, meget specielt diagnostisk system, hvis relation til de
 psykiatriske definitioner (uden for psykoserne) ofte er temmelig
 spinkel. — Læseren får udtømmende og klar besked om den norske
 retspsykiatri i denne snævrere forstand. Forfatteren vender sig med
 styrke og overbevisende argumentation mod det dobbeltsporede nor-
 ske system: straf + sikring og påviser dets manglende indre logik og
 uhensigtsmæssighed, hvilket en dansker kun kan bifalde.

Det spørgsmål turde imidlertid rejses, om ikke denne traditionelle
 snævre afgrænsning af retspsykiatrien må anses for forældet? Burde
 man ikke fremtidig i fagets afgrænsning støtte sig til en dyberegående
 tradition i den lægevidenskabelige fremstilling, nemlig at lade beskri-
 velsen af en sygdom (syndrom, tilstand etc.) omfatte såvel årsagsfor-
 hold som symptomer og forløb samt behandling? De psykopatologi-
 ske betingelser for kriminalitet er ganske vist medtaget i lærebogen,
 men bliver stedmoderligt behandlet i forhold til den næsten straffe-
 retlige fremstilling. Om behandling af psykisk abnorme kriminelle
 hører man praktisk talt intet, endskønt væsentlige fremskridt er op-
 nået på dette område siden 1947.

Hjalmar Helweg's krystalklart skrevne retspsykiatri giver en tilsva-
 rende dansk fremstilling. Sidste udgave er fra 1949. — En ny udgave
 vil formentlig snart kunne forventes ved *G. K. Stürup*. Det bliver spæn-
 dende at se, hvorledes han vil afgrænse retspsykiatrien.

Kaj Arentsen.

Sverre Brun-Gulbrandsen: Kjønnssrolle og ungdomskriminalitet. Universitetsforlaget, Oslo, 1958. 201 s. 12 no. kr.

Varför begås endast 5—10 % av alle registrerade brott i Skandinavien av kvinnor? Bliir kvinnan genom uppfostran mindre disponerad för brott än mannen? Brun-Gulbrandsen utgår från två grundhypoteser: Det är stor skillnad mellan mans- och kvinnorollen och både män och kvinnor har en samstämmig uppfattning av den roll som respektive kön förutsättes att spela. Författaren bygger upp en teoretisk modell av 13 delhypoteser angående relationen mellan de förväntningar, som ställs till respektive kön, avvikande beteende och de sociala sanktionerna. Är det t. ex. så att de flesta avvikande handlingar typiskt hör till den manliga könsrollens beteendemönster?

Brun-Gulbrandsen prövade sina hypoteser på 83 pojkar och 91 flickor i åldern 14—15 år. Unga försökspersoner ansågs vara lämpligast bl. a. därför att deras beteende ännu inte ansågs vara helt integrerat, och om några hypoteser blev bekräftade, så skulle detta kunna vara en a fortiori bekräftelse. Av samma skäl valdes inte Oslo som försöksort utan en mellanstor stad i Västnorge. Försökspersonerna var vidare elever i en fortsättningsskola — icke en realskola. Några andra urvalskriterier redogör inte författaren för.

Skoleleverna fick under två skoltimmar sju frågeformulär, där de dels skulle besvara frågor om hur mycket de deltog i typiska „pojkk“ och „flickaktiviteter“ och dels skulle ge en värdering av olika typer presumtvt avvikande beteende. Av undersökningspolitiska skäl tog författaren icke med några exempel på sexuellt avvikande beteende, och detta måste — som författaren själv antyder — anses vara en betydande svaghet i materialet, eftersom just avvikande beteende på detta område oftast föranleder myndigheter att ingripa mot flickor.

Intressant är att materialet tycks visa att försökspersonerna är väl anpassade i sina könsroller. I sista kapitlet av boken diskuterar Brun-Gulbrandsen, om en förändrad — mera flickaktig — uppfostran av pojkar skulle kunna medföra färre asociala handlingar, då de flesta sådana handlingar enligt hans uppfattning är förbundna med mansrollen. Han anser det vara möjligt, att den intensivare sociala kontrollen av flickornas beteende och den mindre fritid, som undersökningsmaterialet visar att de har, skulle medföra att flickorna få färre tillfällen till asocialt beteende. Men å andra sidan påpekar Brun-Gulbrandsen, att en sådan förändrad uppfostran av pojkar skulle kunna få vissa negativa sociala konsekvenser. Med andra ord skulle den kriminalitet vi har i dag vara det pris vi får betala för att det i det typiska manliga beteendet ingår moment av t. ex. aggressivitet och handlingsstyrka, som kanske skulle gå förlorade, om pojkar uppfostrades som flickor.

I boken finns som inledning en intressant översikt av den inte särskilt rikhaltiga litteraturen angående kvinnligt kriminellt beteende. De empiriska data, som Brun-Gulbrandsen lägger fram, är knappast

tillräckliga — som han själv framhåller — för att varken bekräfta eller avkräfta den teoretiska modell han använder. Dessa data ger dock anledning till en mycket stimulerande diskussion, som man får vara tacksam för att Brun-Gulbrandsen tagit upp.

Britt-Mari Persson.

D. L. Howard: The English Prisons. Methuen & Co. Ltd., London. 174 s. 21 sh.

D. L. Howard har förut varit överlärare vid Eastchurch Prison, den största öppna anstalten i England, och har varit elev hos dr. Mannheim i London. Han har nu lämnat fångvården.

Howard's bok är till största delen en utmärkt historisk framställning av den engelska fångvårdens utveckling. Särskilt är skildringen av John Howards insats intressant. Även samspelet mellan amerikanska och engelska reformsträvanden belyses på ett levanda sätt.

Sista delen av boken handlar om den engelska fångvården av i dag. Både personalens och internernas problemställningar tas upp. Howard berättar bl. a. om ett experiment med „groupcounseling“ i Brighton, där man använt lägre fångvårdspersonal med gott resultat.

Boken är välskriven och illustrationerna är utmärkta.

Britt-Mari Persson.

The Results of Probation. English Studies in Criminal Science, ed. by L. Radzinowicz, vol. X. Macmillan & Co., London, 1958. 112 s. 21 sh.

Under ledning av L. Radzinowicz har professorstaben vid Cambridge Departement of Criminal Science utarbetat en rapport av en undersökning av det kriminalrättsliga institutet probation och dess effekt.

Med bistånd från olika berörda myndigheter insamlades från Londons och Middelsex' övervakningsdistrikt data angående 5.020 unga lagöverträdare — personer från 8 till 17 år — och 4.316 vuxna lagöverträdare — personer över 17 år —. Dessa hade dömts till probation för mera allvarliga brott. Probation motsvarar den nuvarande svenska villkorliga domen med övervakning eller med övervakning jämte föreskrifter och karakteriseras som en påföljd, vilken består av kriminalvård i frihet.

Undersökningspersonernas probationperioder upphörde under 1948, 1949 och 1950. Den första delen av rapporten omfattar en redogörelse för undersökningsgruppernas sammansättning och återfallen under probationtiden. I den andra delen följer en framställning av vad som hänt de aktuella personerna under de närmaste tre åren efter att probation upphört.

Under 1956 dömdes cirka 25 % till probation i England och Wales. Man kan räkna med att i medeltal cirka 21.000 vuxna lagöverträdare befinner sig på olika typer av fångvårdsanstalter och att 20.000 per-

soner är föremål för probation. Av rapporten framgår, att man anser sig ha haft mycket gynnsamma erfarenheter av probation. Under probationperioden, som för cirka hälften av undersökningspersonerna var 1 år, återföll endast 37 % av dem, som var under 17 år, och 21 % av dem, som var över 17 år. Under efterundersökningsperioden återföll 38 respektive 26 %. Det visade sig att de första tre månaderna efter domen var de mest kritiska ur återfallssynpunkt.

I rapporten ges en översikt av det insamlade materialet. Detta samt att ge impuls till vidare forskning torde vara avsikten med boken. Rapportens värde skulle dock ytterligare ha förhöjts om tabellmaterialet t. ex. hade omfattat en mera detaljerad översikt av de brott, som undersökningspersonerna begått. Den icke särskilt kommenterade indelning i fyra grupper gör det omöjligt att använda det framlagda materialet för t. ex. försök till jämförelser med andra länder.

På basis av bokens material kan man tillåta sig att dra den slutsatsen att probation gett goda behandlingsmässiga resultat även för recidivister. Varför den gjort det — för att få svar på denna fråga behövs en mera djupgående analys. Det vore synd om inte den följer som nästa steg.

Britt-Mari Persson.

Elsevier's Dictionary of Criminal Science. Compiled and arranged by *Johann Anton Adler.* Elsevier Publishing Company, Amsterdam, 1960. 1460 s. F. 165.—

Det hollandske forlag Elsevier har udgivet en international ordbog over faglige udtryk fra kriminalvidenskabelige (herunder juridiske) og polititekniske områder. Værket er redigeret af *J. A. Adler*, som af uddannelse er politimand med speciale i teknisk undersøgelse af falsknerier. Han har navnlig haft tilknytning til det østrigske og det hollandske politi samt til Interpol.

Bogen indeholder ca. 11.000 ord. I hovedafsnittet er de opstillet nummereret og alfabetisk på grundlag af den engelske sprogform, og i syv kolonner føjes hertil oversættelser til fransk, italiensk, spansk, portugisisk, hollandsk, svensk og tysk. I bogens 2. del gives for hvert af de sidstnævnte syv sprog en fuldstændig alfabetisk ordliste med henvisning for hvert ord til vedkommende nummer — ofte til flere numre — i værkets hoveddel. Ved oversættelse fra engelsk kan man altså direkte anvende hoveddelen; ved oversættelse fra et af de andre sprog må værkets to dele kombineres. I de nordiske lande må man naturligvis særlig glæde sig over at svensk er medtaget blandt de registrerede sprog.

Kvaliteten af et arbejde som dette kan først rigtig bedømmes efter længere tids brug. En foreløbig, spredt læsning efterlader et særdeles gunstigt indtryk, men giver også anledning til nogle kritiske bemærkninger. 'Anti-sociality' (nr. 665) kan vistnok ikke gengives ved 'motvilja mot umgänge'. 'Broken home' (1512) er ikke slet og ret 'otillfredsställande hem'; 'legal ethics' (3839) er ikke 'sedlighet i lagens mening'.

'Överlagt mord' er en urigtig gengivelse af 'criminal homicide' og 'felonious homicide' (5054 og 5057). 'Absolute liability' (6192) er på tysk ikke blot 'Gefährdungshaftung' men snarere 'Haftung ohne Schuld'. En 'overt act' (7287) er ikke 'uppsåttligt dåd'. Det amerikanske begreb 'statutory rape' (8466) er misforstået. — Man savner en del ord som burde findes i en bog som denne, eksempelvis 'approved school', 'deviant behaviour', 'group', 'inmate', 'migration', 'norm', 'prediction', 'prognosis', 'psychosis', 'truancy'. Til gengæld har udgiveren været meget gæstfri overfor ord som ikke har særlig tilknytning til fagområdet, fx 'astrology', 'atom', 'baseball', 'listener', 'neon light', 'nylon', 'paper', 'pedicure', 'podagra', 'rheumatism', 'rugby', 'tobacco'. Ordsammensætninger er ofte medtaget i unødigt omfang, fx under 'lobe of the ear' tyve varianter der viser hvorledes man på alle sprog kan få udtrykt at en øreflip ('örsnibb') kan være bred, kommaformet, nedadgående, fremadvreden, til hælften løs, gennemboret, spids, firkantet og meget mere.

Trods småindvendinger som disse må man anerkende den enorme redaktionelle indsats der ligger bag et værk som dette. Og det må fremhæves at opgaven kun har været at opstille ordlister, ikke at forklare ordene. Kun undtagelsesvis får oversættelsen karakter af ordforklaring, fx 'to lobby': 'bearbeta, inverka på riksdagsmän', eller 'white collar crime': 'brott utförd av person i bättre ställning' (eller på tysk: '„weisse Kragen“-Verbrechen, „Intelligenz“-Verbrechen, Kriminalität der Intellektuellen, Kriminalität der besseren Stände'). Exempler på engelske ord der lånes uoversat af alle de andre sprog er 'call-girl' og 'teddy-boy'. International er betegnelsen for denne bogs bruger: 'kriminalist', 'criminalist', 'criminaliste', 'criminalista'. Men hvad betyder det egentlig? I lande som har 'kriminalistforeninger' er ordet almindeligt, og det betegner vel enhver som professionelt beskæftiger sig med kriminalitet, udøvende kriminel virksomhed dog undtaget. I engelsktalende lande anvendes ordet 'criminalist' vistnok meget sjældent, og 'criminologist' har en snævrere betydning, selvom det gennemgående rækker videre end 'kriminolog' efter nordisk sprogbrug.

Knud Waaben.

T. F. T. Plucknett: Edward I and Criminal Law. Cambridge University Press, 1960. 104 s. 16 sh.

T. F. T. Plucknett, der er professor i retshistorie ved University of London, har udgivet fire forelæsninger holdt i Belfast i 1958. Bogens titel angiver at forelæsningerne handler om strafferetten på Edward I's tid (1272—1307). Dette passer dog kun fuldtud på den sidste forelæsning. De tre første er strejftog over den strafferetlige udvikling i England gennem 600 år fra de første skrevne love til det 13. århundrede. Engelsk retshistorie er så heldigt stillet at kunne arbejde med en række skrevne kilder fra de århundreder om hvilke vi i Norden er henvist til at slutte baglæns fra landskabslovene. Men iøvrigt er de

træk af udviklingen, som Plucknett omtaler, til dels de samme som præger strafferetten i de nordiske lande; den retlige sprogbrug i angelsaxisk tid afspejler dette fællesskab: „bot“, „wer“, „wite“ o. s. v. Det drejer sig om udviklingen fra et taxtpræget bodssystem til en egentlig strafferet, fra privatklage til statslig forfølgning der giver kongen ret til bøder men også pligt til at håndhæve lov og ret, fra hjemlige retsbegreber til et af romersk, kanonisk og normannisk ret påvirket system (med fransk som retssprog), fra jernbyrd og andre formelle bevismidler til en friere bevisbedømmelse, fra objektivt ansvar til krav om tilregnelser o. s. v. Forf. interesserer sig bl. a. for spørgsmålet om i hvilket omfang offentlige myndigheder (kongen) har haft praktisk mulighed for at sikre en effektiv og hæderlig retshåndhævelse rundt om i landet, efterhånden som straffesystemets tyngdepunkt flyttedes fra den private forurettede til kongen. I sidste kapitel behandles som sagt stillingen i det 13. århundrede, da straffettens omformning kom i hænderne på parlamentet, medens indflydelsen fra den på romersk og kanonisk ret grundede akademiske tradition (Bracton's skole) blev tilsvarende reduceret. Forf. lægger ikke skjul på at den engelske strafferets udvikling efter hans mening led varig skade ved denne forskydning i magtforholdene. For den som fortrinsvis kender engelsk strafferet fra nyere tid forekommer det i høj grad sandsynligt at common law's håbløse forvikling på straffettens område — en forvikling som langtfra blev overvundet ved kodifikationerne i det 19. århundrede — kunne have været afbødet gennem en stærkere videnskabelig tradition fra middelalderen og fremefter. Men det nytter jo ikke meget at grunde over mulige årsager der ligger 700 år tilbage i tiden. Et mere aktuelt anliggende er om der nu vil frembyde sig muligheder for den reform af engelsk strafferet, som mange ønsker sig. Og i den forbindelse: hvilken grad af respektløshed man er villig til at mobilisere overfor århundreders retspraxis.

Knud Waaben.

Sir George Clark: The Campden Wonder. Oxford University Press, London, 1959. 155 s. 18 sh.

William Harrison var godsforvalter hos Lady Campden i Chipping Campden, en idyllisk lille by i Gloucestershire, i de tider da det Cromwell'ske interregnum ebbede ud og Karl II efter lang tids expectation fik lov at blive konge af England. I august 1660 forsvandt Harrison under et tjenstligt ærinde i omegnen; en mistanke om drab blev rejst, og brødrene John og Richard Perry blev, tillige med deres moder, fundet skyldige og henrettet. Denne dom var bl. a. baseret på John Perry's under sagen aflagte men atter tilbagekaldte tilståelse om medviden. To år senere dukkede Harrison op igen spillevende. Hermed var det godtgjort at han ikke var blevet myrdet og at der tværtimod var begået et tredobbelt justitsmord. Men hvorfor forsvandt Harrison, og hvorfor lagde John Perry grunden til det sørgeligt util-

strækkelige bevis, som blev fældende for ham selv og hans nærmeste pårørende? Dette mysterium optog først Sir Thomas Overbury, som i 1676 affattede en lille beretning om det passerede. Det har siden optaget mange andre forfattere, og alt foreliggende materiale er nu fremlagt af den højt ansete historiker *Sir George Clark*. Udgiveren har valgt selv at spille en tilbagetrukket rolle i beretningen. Det har moret ham at præsentere sagen som et beskedent men fascinerende eksempel på historiske kildeproblemer. Det er en detektivhistorie fra virkeligheden; ligesom sagen om Præsten i Vejlbøye har den iøvrigt givet stof til digtning, dog mere på det jævne. To af afsnittene i *Sir George Clark's* bog er skrevet af en jurist og en psykiater, som forsøger at belyse sagens bevismæssige og psykologiske spørgsmål.

Knud Waaben.

NYUDKOMMEN LITTERATUR

- Beretning om Socialforskningsinstituttets Virksomhed* indtil 31. marts 1960. I komm. hos Teknisk Forlag. Kbhvn. 1960.
- Brand, Christianna*: Heaven knows who. The trial of Jessie McLachlan. Michael Joseph, London 1960. 283 s.
- Bruce, George*: A Family called Field. The Story of a Unique Experiment. Evans Brothers Ltd. London 1960. 221 s.
- Christie, Nils*: Tvangsarbeid og Alkoholbruk. Universitetsforlaget. Oslo 1960. 106 s.
- Christie, Nils*: Unge Norske Lovovertredere. Universitetsforlaget. Oslo 1960. 311 s.
- Drzazga, John*: Sex Crimes. Charles C. Thomas Publ. Springfield, Ill. U.S.A. 1960. 243 s.
- Elsevier's Dictionary of Criminal Science in eighth languages*. By Johann Anton Adler. Elsevier Publishing Comp. Amsterdam 1960.
- Furneaux, Rupert*: Crime Documentaries. 2. Robert Hoolhouse. Stevens & Sons. Ltd. London 1960. 189 s.
- Glover, Edward*: The Roots of Crime. Imago Publ. Comp. London 1960. 422 s.
- Greeno, Edward*: War on the Underworld. John Long. London 1960. 192 s.
- Hale, Leslie*: Blood on the Scales. Jonathan Cape. London 1960. 223 s.
- Hardwick, Michael*: The Verdict of the Court. Edited by —. Herbert Jenkins, London 1960. 198 s.
- Havard, J. D. J.*: The Detection of Secret Homicide. Cambridge Studies in Criminology. MacMillan & Co. London 1960. 253 s.
- Howard, D. L.*: The English Prisoner. Their Past and Their Future. Methuen & Co. London 1960. 174 s.
- King, Everett M.*: The Auxiliary Police Unit. Charles C. Thomas Publ. Springfield Ill. U.S.A. 215 s.